laudabilit opus miſterii huius pficiendū ad gloriā
laudis tue decorē ecclie et ſalutē fidelium omniu. Hic te
faciente teſte btō bnardo deo erit ad gloriā anglis ad
leticiā. ſubditis odor ad vitā tibi aūt ad coronā. ipo
largiente qui eſt ſup oīa deus bndictus in ſcla Amen

Contēplacio ſcdm btm augm **De vita ɔtēplatiua**
eſt mentis ſuſpenſe in deū quedā eleuacio eterne
dulcedinis gaudia degustās. Vita vō ɔtēplatiua vt dicit
pſper dr̄ ee rerū latenciū futurorz qz noticia ſiue vacatio
ab oībz mūdi occupacionibz ſiue diuinarz ſtudiū lrārz ſiue
qd hiis pbatr pfectius dei viſio. De ɔtēplatiua eciā vita g ſup
ezech ſic dicit. Cōtēplatiua vita ē caritatē quidē dei et pximi
retinē ſz ab exteriori ope quieſcē ſoli deſidio cōditoris adherē
vt nichil iam agē libeat. ſz calcatis curis oībz ad videndā faciē
ſui creatoris aīa iardeſcat ita vt iā nouerit carnis corrupti
bilis pondus cū merore portaē. totis deſideriis appetē illis
ymnidicis choris intereſſe admiſceri celeſtibz ciuibz de eterna
incorruptiōe in ɔſpcū dei gaudē. Debet aūt aīa deuota deo
appinquaē p ɔtēplacionē qz vt dicit fortunatus neqūqm
deus deuote aīe ſe applicat aut inclinat niſi ſe totā in ɔ
tēplacione erigit. Cū igr̄ eterna felicitatis in viſione dei ɔſiſtat
neccē ē vt dicit damaſcenus vt q̄lis in futuro ee debeat talē
in pñti ſe ſp exhibeat. Sz hoc nondū qz nō oībz vita actiā
nec eciā ɔtēplatiua eque expedit qm multi ita quietas mētes
hnt qui ſi laboribz et occupacōibz exterioribz implicātr in ſuis
actionibz ſuccūbūt. Sic econuerſo multi ſūt ita inquieti vt ſi
eos vacaē ɔtingit grauius laborāt. Ergo quietis cordibus vita
ɔtēplatiua ɔpetit. inquietis vero mentibz cōuenit vita acti
ua. De hoc dicit g in vi mor. Valde inter ſe diuerſe ſūt
ɔſperſiones aīarz. Nonnulli nāqz ita ocioſe mentis ſūt vt
ſi eos labor occupacōis excipiat in ipa opis inchoacōe ſuc
cumbāt. Et ſūt nonnulli ita inquietis mentis vt ſi occupacōēs
laboris nō habuerit grauius laborāt. qz tanto deteriores cordis
tumultus tollerāt quāto eis liceneius ad cogitacōēs vacat
Unde neccē ē vt nec quieta mēs ad exercitacionē ſe imo

derati opis dilatet. nec īquieta ad ſtudiū ꝯtēplacōis an
guſtet. Sepe em̄ qui ꝯtēplari deū quiete poterāt occu
pacōibꝫ preſſi ceciderūt. et ſepe qui occupati bene hūa
nis vſibꝫ viuerēt gladio ſue quietis extincti ſūt. Hec g̊
oportet etiā qui ꝯtēplacōm vacare deſiderat vt cogita
ciones mūdanas et t̄rena deſidia poſtponat. Vn̄ idem
g̊ dicit. Nccē ē vt cor intus habeat qui lumē ꝯtēplacōis
hr̄e deſiderat. Nā qui adhuc ext̄iora imoderant͛ cogitāt
q̄ ſūt de et̄no lumīe ītime ꝯtēplacōis ignorāt. qꝛ dum
ſola viſibilia cogitāt lumē īuiſibile ad mentē nō admittit.
Si g̊ et̄na ꝯtemplari voluīꝰ ab ext̄na īplicacione dor
miamꝰ qꝛ dei ſecreta nō ꝯgnoſcimꝰ ſi in t̄renis deſiderijs
vigilemꝰ. Debēt etiā hij qui ſtudio ꝯtēplacōis ītendūt
magnope curare vt mentē in hūilitate ſp̄ cuſtodiāt. nūq̄
ſe de grā q̄ infundit͛ extollāt. Etiā ꝯſiderandū eſt put
dicit Rich̄. de ſ. vic. qꝛ multi ſūt qui ſciāt vacare. nūme tn̄
p̄ualēt vacare corde neſcientes face ſabbtm̄ ex ſabbato.
et idcirco nō valentes implē qd' legit͛ in pſo. Vacate et
videte qm̄ ego ſū dꝰ. Vacantes ſiquidē corpe ſꝫ vagantes
vbiqꝫ corde nequaq̄ videre merent͛ q̄ dulcis ē dn̄s et qm̄
bonꝰ iſrl' dꝰ hijs qui recto ſūt corde. Vn̄ nccē ē vt diſcāt
requieſcē nō ſolū ab opibꝫ malis ſꝫ etiā cogitacōibꝫ ſup
uacuis vt poſſint eo liberiꝰ deo vacare. Nam abſqꝫ dubio
nichil cor ſic ab oī mūdano amore mūdat. nichil ſic aīm
ad celeſtiū amorē inflāmat quēadmodū ꝯtēplacō. Ipa
itaqꝫ ē q̄ emūdat ipa que ſctificat. vt p̄ aſſiduā veritatis
ꝯtēplacōnē fiat mūdus p̄ ꝯtēptū mūdi et ſcūs p̄ dilcōnē
dei. Hec Rich̄. Sꝫ etiā ſenſus ſuos exteriores homo ab illicitis
reſtringē et ſeipm̄ ī vnū colligē. deīn vidē qualis ſit collcūs
vt poſſit aīa eiꝰ ſine medio ſup ſeipam ſurgē et ꝯtēplacōm
ſui auctoris intendē. Iſta ꝯmeōrat b. g̊ ſup ezech̄ ſic dicēs
Sepe voluīꝰ oīpotentis dei nām īuiſibilē ꝯſiderare ſed neq̄
q̄ valemꝰ. ſꝫ et ipis difficultatibꝫ fatigata aīa a ſemetipa
recedit ſibiqꝫ de ſeipa gradꝰ aſcenſionis vt p̄mū ſemetipam
ſi valet conſiderēt vt tūc illā naturā que ſup ipam eſt in

quātū potuit īueſtigat. Sȝ mēs ſi carnalibȝ ymaginibȝ
fuerit ſparſa nequaq̄ vel ſe vel aīe naturā conſiderarē
ſufficit qȝ ꝑ quot cogitaciones ducit̄ q̄ꝛ ꝑ tot obſtacula ce
catur. Primus g° gradus ē vt ſe ad ſe colligat. Secūdus vt vi
deat vt qualis ſit collcā. 3° vt ſup ſeipaȝ ſurgat ac ſe auc
toris īuiſibilis ↄtēplacōis ītendendo ſubiciat. Sȝ ſe ad ſe
nullo mō colligit n̄ prius didicit terenaȝ atq celeſtiū yma
ginū fantaſmata ab oculo mētis cōpeſcē. Conſiderādū eciā
q qui ad vitā ↄtēplatiuā deſidat ↄſcendē opȝ q prius ī vita
actiua ſe exerceat. qȝ merito ad vtutē ↄtēplationis ſuſtollit̄
qui ī actiua vita vtilis īuenit̄. De quo yſidorus ſic dicit.
Actiua vita ē que in opibȝ iuſticie et pximi vtilitate ver
ſatur. Cōtemplatiā ē que vacās ab oī negocio in ſola di
lcōne dei figit̄. Vna in opatione bone ↄuſacionis. altera
in ↄtēplatione īuiſibilis vitatis. Actiua vita mūdanis rebȝ
bn̄ vtitur. ↄtēplatiā vo mūdo renūcians ſoli deo viuere
delcātur. Actiua vita inocencia ē bonoꝝ opm. ↄtēplatiua
ſpeculatio ſupnoꝝ. Illa cōis multoꝝ iſta vero paucorū
Cum prius ī actiua vita pficit ad ↄtēplatione bn̄ ↄſcendit
Merito eni in iſta ſuſtollit̄ qui ī illa vtilis īuenit̄. In iſta
eni prius ꝑ exerciciū boni opis cūcta exhaurienda ſut vicia
vt illā iam pura mentis acie ad ↄtemplandū deū quiſq
ptiſcat. Et licet ↄuerſus ſtatim ad ↄtēplacionē ↄſcendē
cupiat. tn̄ rone cogit̄ vt prius in actiue vite opacione ver
ſetur hec yſidorus. ¶ Ad ↄtēplationē aūt dnoꝝ ſex ſut
pparancia. Primū eſt exercitacio in opibȝ actiue vite qȝ nō
pt ad dei ↄtēplationē aliqs puenire niſi in bonis opibȝ
prius ſe ſtuduerit exercere. Vn̄ dicit yſidorus Nō poteſt facē
bonū niſi correctū fuit malū. nec pt quiſq ad ↄtēplacōeȝ
pficē n̄ ſe ſtuduerit prius in bonis actibȝ exercē. Et g̃ vi mo.
Primus mēs ab appetitu glē tpalis. atq ab oīs carnalis
ↄcupiſie delcāone tergenda ē. et tūc ad aciē ↄtēplacōis
erigenda. ¶ Ordin qd diſponit ad graȝ ↄtēplationis eſt
ſolitudo ſiue vita ſolitaria q̄ apta eſt ad cōtēplandū. Vn̄
oſee ij. Ducā eā in ſolitudinē et loquar ad cor eius.

p̄ta eciā videns nō poſſe vacari orōni ī turba ideo dicit
Elongaui fugiēs et manſi ī ſolitudie. Ad hāc vitā ſolita
riā ſequendā btūs b̄. vnāquāq₃ devotā aīaȝ hortat̄ dicēs
O ſcā aīa ſola eſto vt ſoli creatori oīm ſerues teipaȝ quē Nō
ex oībȝ tibi elegiſti. Publicū fuge. fuge et ipos domeſticos
ſecede ab amicis. An neſcis verecūdū te habē ſponſū qui
nequāq̄ ſuā tibi indulgē poſit p̄ntiā p̄ntibȝ cetis? Opȝ
igr̄ qui deſidat vacaē deo vt turbas homī fugiat et curas
ſeu occupacoēs terrenas abiciat vt eo liberi᷒ poſſit mēte
ꝯtēplaconi inſiſtē. ¶ Terciū qd̄ ꝓmovet ad grāȝ ꝯtēpla
cionis ē mētis hūilitas. Nā cordis hūilitas libēter a ſpū
ſcō īhabitat̄. et ideo ꝑ ſuā p̄ntiā mētes homī q̄s viſitat
erigit ad divina ꝯtēplanda. Vn̄ dn̄s ait. Confiteor tibi p̄r
q̄ abſcondiſti hec. De hoc b̄ ſic dicit. Superbo oculo deus nō
videtur. ſincero patet. Abſcondit̄ enī a ſapiētibȝ et pru
dentibȝ et revelat̄ paruulis .i. hūilibȝ. Magna fr̄es et mag̃
et ſublimis v̄tus hūilitas que ꝓmeretur qd̄ nō docet̄
Digna adipiſci qd̄ nō valet addiſci. Digna a v̄bo et de
verbo concipē qd̄ ſuis ipa v̄bis non p̄t explicare. ¶
Quartū qd̄ reddit hoīem abilē ad actū ꝯtēplacoīs eſt pu
ritas ſeu mūdicia cordis vt d̄r lu. xvi. Btī mūdo corde q̄
Opȝ nāq₃ vt cor mūdū habeat qui ī ſumū bonū hoc eſt
ni deū mentis ītuitū figē deſiderat. q̄ ſcdm̄ aug᷒ ſumū
bonū nō n̄ mētibȝ purgatiſſimis cernit̄. Mentis enī
hūane īvalida acies in tā excellēti luce nō figit̄. niſi
ꝑ iuſticiā fidei nutrita purget̄. ¶ Quītū qd̄ diſponit
hoīeȝ ad grāȝ ꝯtēplacionis eſt fervor caritatis. Vn̄ dicit
btūs g̃ Duo multū ꝑparāt ad ꝯtēplacionē ſcȝ puritas et
fervens caritas. Hebȝ nāq₃ diligent̄ ſemetipaȝ diſcutē qui
tū amat quiſq̄s ad ꝯtēplacoīs ſtudiū feſtinat ac ꝑvenīe
deſiderat ſemetipm̄ ꝑus ſubtilit̄ īterroget q̄ntū amet
Quāto at̄ ꝓpinquā ē amās amato tanto verius ſubtilius
et ꝑfeci᷒ ſibi revelat̄ amatū. ¶ Sextū qd̄ valet ad v̄tu
tē ꝯtēplacionis ē mētis ſtabilitas. q̄ mēs diſtracta per
terrenas cupiditates ſeu occupaciones nō eſt abilis ad

spiritualium rerum contemplatione. Nam cum per diuersas concupiscentias rapitur
per multas etiam species a semetipsa abducta dissipatur. Oportet ergo
ut mens distractione rerum mutabilium se exuat et infima hec
deserens paulatim se in unum colligat ut tandem aliquando in diuine
contemplationis lumine intuitum figere valeat. Richardus de sancto Victore de hoc
sic dicit. Quamdiu amor ad multa spargitur et ad varia deri-
uatur numquam ad plenam pacem cor perducitur numquam ad vere serenitatis
tranquillitatem sedatur. O anima infelix et misera usquequo sol-
licita es et turbaris erga plurima. Porro cum unum sit necessarium
tandem aliquando fige desiderium ad unum et dilige unum. Sunt et
alia quedam que promouent ad contemplationem diuinorum quorum primum est
consideratio creaturarum quas deus condidit. Nam cum anima per oculos
cordis respiciens creaturarum pulchritudinem et ex tali intuitu
intelligit deum qui illa creauit opera eius miratur laudatque eum
qui cuncta plasmauit. Secundum quod promouet ad diuinorum contempla-
tionem est sui ipsius cognitio. Unde dicit beatus Bernardus. Quantum in cogni-
tione mei proficio tantum ad cognitionem dei accedo. Quisquis
igitur desiderat cordis oculum erigere ad videndum deum prius cog-
noscere discat seipsum. Frustra enim cordis oculum erigit ad viden-
dum deum qui nondum ydoneus est ad videndum seipsum. ¶ Oportet et
hoc notandum quod iiij. sunt que impediunt contemplationem. Secundum beatum Bernardum
Primum impedimentum dicit quod est sensus egens sensus corporis. Nam tunc anima
ad corpus afficitur quod eo in aliqua sui parte vel sensum nobilem sen-
sum defectum patiente contemplari non debeat tempore enim infirmitatis
non est locus contemplationis. Similiter contingit cum valida fames vel sitis
vel frigus imminet vel aliud corporis impedimentum. Secundum dicit
quod est cura pungens et sollicitudo curarum et occupationum. Unde idem
beatus dicit. Sicut puluis iniectus in oculum corporalem visum eius impedit
sic cura terrenorum actum oculi intelligentie confundit ac contemplationem
veri luminis excludit. Tertium impedimentum dicit quod est culpa mordens id est
peccatum quia sicut tenebre impediunt visum corporalem sic peccatum cum est in anima
impedit ipsam quia sic tenebrosa est et sic tunc non est locus contemplationis
Quartum impedimentum dicit quod sunt fantasmata corporalium ymaginum et
hoc est difficilius super omnes alios. Et propterea commendatur in hoc statu
solitudo. Oportet enim contemplantem esse mutum surdum et cecum ut videns
non videat audiens non intelligat etc. Hec ex malogranato